პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

კომუნისტი

წელიწადი პირველი

ს. ძ. პ. ცენტრ. და თბილისის კომიტეტის და საქ-რევკომის ორგანო.

1 ნოემბერი სამშაბათი

რედაქციის მისამართი: თბილისი, კრუზენშტერნის ქ., № 4. რედაქცია დილა ყოველ დღე გარდა კვირა უქმეებისა დილ 10 ს.—2 ს.

ტელეფონები: სარედაქციო კოლეგ. № 1476. მღივნის № 19 საერთო №

ხელმოწერის ფასი: და გაცვლა სწორედ საქართველოს ცენტრალურ ბეჭდვითი გამყოფილებაში, რუსთაველის ქ., № 4.

ტელეფონი №

დღეური

საბჭოთა რუსეთის ნოტით მიმართა ენგლანდის ხელმწიფოებს, რომ ის მზათაა იცნას რუსეთის მეფის მთავრობის მიერ მსოფლიო იმპერიალისტებთან დადებული ყველა ის ხელშეკრულება, რომელიც თუ ეს ხელმწიფეები ხელს აიღებენ ყოველგვარ მოქმედებაზე საბჭოთა რუსეთის წინააღმდეგ, აღიარებენ საბჭოთა მთავრობას და აღადგენენ მასთან პოლიტიკურ და ეკონომიურ ურთიერთობას.

№ 200 სამშაბათი, 1 ნოემბერი, 1921 წ. ყოველდღიური გაზეთი სამშაბათი, 1 ნოემბერი, 1921 წ. № 200

მცხოვრებლებს ქრთამი მოსწყურდათ

ჩვენს გაზეთში უკვე იყო გაკვრით ალხინული ის შანტაჟი, რაიც დატრიალდა ბუთუმიშიდან ევროპაში გადაიარგანებულ მესშევიკებმა საქართველოს ოკუპის გზებზე. საქართველოს ოკუპის გზებზე ხომ ის ძაოლი უნდა იყოს, რომელიც იმპერიალიზის გავლენას გადატარებს ამიერ-კავკასიის კონიდორით შუაზიისაკენ. მესშევიკების ენერგიული დახმარებით, მაშასადამე—ჩვენი დახმარებით ქართველი მესშევიკები ჩვენ შევკახიასთან ჯარეთი მისულა საქართველოზე, რათა „დემოკრატიული“ წყობილების ხელახლა დაწყაროებით იმპერიალიზმის ის ბრუჯალებინი თითი გადოცაცხლდეს, რომელიც საბჭოთა ხელისუფლებამ ასე უკეთრომისით მოჭრა კვეთა მას ამიერ-კავკასიაში!—ამაზე ოცნებობდა მესშევიკური პარტია, როიც სიცრუის კოხაში რკინის გზების განადგურების ცხელი ამბავიც ჩააწნა.

ზოგრამ ვთქვათ, რომ საქართველოს რკინის გზები მთლად განადგურებულია, რომ მათი ექსპლოატაცია ხელამდისაა დაყვანილი, რომ არც სახეიდრო უშუალო, არც სასურსათო ოხრანები, არც მეურნეობის საბჭო არ სარგებლობენ რკინის გზებით, რომ არც ქუთაის—ფოთი—ბათომისკენ და არც ბაქო—ერეენისკენ აღარაა მგზავრთა მიმოსვლა. ვის დაადებოდა ბრალეთ ეს განადგურება? რაღა თქმა უნდა მენშევიკების, რომლებმაც რკინის გზა ზიზღეთ გამოაცხადეს—სომხეთის სახღვრებიდან მოკიდებული საჯეთანო ხაზებით მთლად გაძარცვეს და მილეწ-მილეწეს; არ დასტოვეს ხელ უხლებელი არც ერთი სადგომი, გარაჟიც არა მარტო ტელეგრაფ-ტელეფონის აპარატები, არამედ ვენტილატორიც კი. არ დაივიწყეს საათიც კი და ზარების მოხსნაც. ამიერიდან 16 დიდი და პატარა ხიდი ნაჩქარევად გადარეკეს ბათომისაკენ, მოშალეს ისრები და სხ. და თუ ყოველივე ვერ გაიტანეს სტამბოლში, მხოლოდ იმიტომ რომ „ზოეს კიდობანში“ ვერ ჩაიტია სხვა ნაკლებ სიმდიდრესთან ერთად ორთქმავალები და ვაგონებიც. ყოველივე ეს მინგრეულ-მონგრეული დარჩა დაზიანებულ ხაზზე და მხოლოდ წითელი ჯარის ენერგიამ და საბჭოთა ხელისუფლების სანქციონობამ სულ რამდენიმე დღის განმავლობაში შეაკეთა, გააწესრიგა და რკინის გზებიც აუშვიდა. მენშევიკების ნიშნები დღესაც ანჩია ჩვენს რკინის გზებს. მაგრამ მენშევიკების ყაჩაღობის ერთი უდიდესი შედეგი დღესაც დაძლეული არ არის და ჩვენი რკინის გზების უდიდესი ფართო პიროლობა ახლაც პირშეკრული არ არის. მენშევიკებმა გაიტაცეს ის აუარებელი დაფასებული ხარკინისაზო მასალა, რომელიც გადატრიალების წინადღეებში მოიტანა ფოთში გერმანიის ჯავშნოსანი „ბადენის“-მა. ეს მასალა ღირდა მაშინ 350 ათასი მანეთი ოქროთი. მასალა შეიტანილი ჰქონდა საქართველოს რკინის გზების სამინისტროს, ფასი ანაზღაურებული ჰქონდა გამყიდველ ფირმას „ჰეგმეს“-ს. მენშევიკებმა გადმოტვირთული მასალა ბელ-ახლა გადაიტანეს იმავე გემზე და თან გაიყოლიეს. გემმა შესძლო სტამბოლს გასცილებოდა, მენშევიკებსა და ანტანტელ სხვა ოკუპანტებისათვის თავი დაეჭერა ქ. ბრეთენს. როგორც ყველამ, ისე გერმანიის მთავრობამ იცნო საქართველოს საბჭოთა მთავრობა სრული უფლება ამ მასალაზე, რის მიხედებათ და საქართველოში ჩამოსატანად საზღვარი გაიყო გაგზავნილ იქნა სპეციალური კომისია ექსპედიტორ ბესტაფიშვილის ხელმძღვანელობით, რომელიც მეთაურობით. მაგრამ პოლიტიკური ბანტაჟისტებმა, საქართველოს შრომობელი ხალხის გამცარცვლებმა ჯიბეგითობა არ გამოიტხოვეს: მენშევიკების იტალიელ კოხაულმა ქორდანიას „მთავრობის“ სახელით მოითხოვა “მაღრას“-ის ტვირთი, რაზეც ფირმამ უარი უთხრა. ქორდანიას აგენტებმა ქ. ბრეთენის სასამართლოში სჩივრეს და ბრეთენის ადვოკატ

ვედრილი ამბები

ნაწილი მეორე

(გაგრძელება)

15 ოქტომბერი.

ეს დილა ისე დაიწყო, თითქოს ყველაფერი ისევ ძველებურად იქნებოდა. ისევ ადრე ავდექი, ისევ ჩაის ვსვამდი, ისევ ფანჯარასთან ვიდექი და ვუყურებდი, როგორ ეფინებოდა ნელ-ნელა ქალაქს ნისლი. მაგრამ ეს ყველაფერი მხოლოდ გარეგნული იყო. ჩემი ნამდვილი ცხოვრება ახლა სულ სხვა ადგილას მიმდინარეობდა. ჩემი ფიქრები, ჩემი ოცნებები, ჩემი სურვილები ახლა მხოლოდ ერთ ადამიანს ეკუთვნოდა.

ნიკოლოზ ბარათაშვილი.

ნიკოლოზ ბარათაშვილი დაიბადა 1921 წ. 16 ოქტომბერს ქალაქ ...-ში (ამჟამად ...ის სახელობის ქალაქი). მამამისი ... ...